
відкритим небом, інтерактивні екостенди та дитячу інтерактивну екокімнату.

Будівництво ексклюзивного продукту – глемпінг-локації «Дивокрай», сприятиме популяризації дружнього до природи (eco-friendly) туризму, збільшить відвідуваність території та дозволить залучити новий сегмент рекреантів, дасть змогу суттєво розширити сферу платних послуг установи, тим самим, в значній мірі, збільшити кількість надходжень.

Реалізація зазначеного проєкту також підвищить ефективність використання рекреаційно-туристичного потенціалу НПП «Гуцульщина», зокрема, через розвиток супутніх послуг: відвідування рекреаційних об'єктів, еколого-пізнавальних стежок парку, кінного туризму, продажу сувенірної продукції тощо. Окрім цього, неабиякими є соціальні переваги для місцевої громади, а саме, йдеться про створення додаткових робочих місць, збільшення надходжень до місцевого бюджету та підвищення попиту на локальну продукцію.

Мода на екологічний відпочинок, єднання з природою у затишних міні готелях, особливо популярна серед шанувальників йоги, учасників тренінгів з трансформації, семінарів з тимблдингу та ін. Таким чином, будівництво глемпінгу на території НПП «Гуцульщина» та пропагування такого виду відпочинку, дасть змогу позиціонувати себе в якості своєрідної ретритної платформи, а дана ніша на туристичному ринку сьогодні є затребуваною та не заповненою. Підводячи підсумки, варто зазначити, що впровадження концепції з будівництва глемпів є економічно вигідними, а низькі експлуатаційні витрати та активний інтерес до екотуризму, сприяють досить швидкому поверненню інвестицій.

Література:

1. Національний природний парк «Гуцульщина». Монографія / За редакцією В.В. Пророчука, Ю.П. Стефурака, В.П. Брусак, Л.М. Держипільського. – Львів: НВФ «Карти і Атласи», 2013. – 408 с.

2. На території парку Сколівські бескиди відкриють кемпінг. - [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://varianty.lviv.ua/88040-na-terytorii-parku-skolivski-beskydy-vidkryiut-kempinh>

Наталія ДНІСТРЯНСЬКА

Національний університет «Львівська Політехніка»

ЕТНІЧНИЙ ТУРИЗМ ЯК ПЕРСПЕКТИВНИЙ НАПРЯМ РОЗВИТКУ ТУРИСТИЧНОЇ ГАЛУЗІ В УКРАЇНІ: ДЕЯКІ КОНЦЕПТУАЛЬНО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ

Туристична галузь України, розвиток якої потребує соціально-політичної стабільності, на сьогодні опинилася в складній ситуації, що спочатку було пов'язано з поширенням COVID-19, а згодом – з масштабною збройною агресією Росії проти України. Це найбільше стосується виїзного туризму з огляду на різні обмеження, спричинені карантинном та воєнним станом. Через такі несприятливі чинники для стабілізації галузі важливо шукати нові можливості розвитку внутрішнього туризму і в'їзного закордонного. В цьому контексті одним з резервів розвитку туризму України в умовах соціально-політичних ризиків може стати активізація етнічного туризму, включаючи й етнографічний, який базується на використанні в туристичній діяльності культурних ресурсів різних народів та залучення атрактивно-значущих елементів традиційної культури й побуту етнографічних груп якогось одного етносу, як от карпатських етнографічних груп українського народу. Розвиток цього виду туризму можна ефективно поєднувати з іншими видами туристичної діяльності, що може сприяти практичній реалізації різних проєктів, забезпечуючи туристичній галузі додаткові можливості в умовах соціально-політичних ризиків.

Перспективність розвитку етнічного туризму в Україні, і у Львівській області зокрема, зумовлена тим, що з огляду на багату етнічну історію у нашій державі зосереджено різноманітні культурні надбання етнографічних груп українського народу та таких етнічних

груп, як поляки, євреї, німці, вірмени та деякі ін. Але подальший розвиток етнічного туризму потребує конкретизації деяких концептуально-методологічних положень, розширення відповідної туристичної інфраструктури та кращого рекламно-інформаційного забезпечення.

Дискусійні підходи до розуміння сутності етнічного туризму вже достатньо добре відображені в науковій літературі. Зокрема, О. Дутчак детально розкрила зарубіжний досвід трактування поняття «етнічний туризм» [2, с. 318-322], який засвідчує, що у багатьох країнах під етнічним туризмом переважно розуміють знайомство з життям і побутом малих народів, більшість яких перебувають на племінному рівні, що пов'язано з особливостями розуміння в цих країнах понять «етнічність, етнос». В Україні поняття етнічного стосується життєдіяльності всіх етнічних спільнот, і малих і великих, у тому числі й тих, які уже є на національному рівні, а відповідно поняття етнічного туризму в нашій державі має всі підстави розглядатися ширше. Саме таке розуміння етнічного туризму розкрито в працях низки українських фахівців. Так, А. Голод та О. Мисяк розглядають етнічний туризм як «один із різновидів культурного туризму, що пов'язаний із ознайомленням з традиційними культурно-побутовими особливостями життя населення дестинацій. У такому сенсі складовими етнічного туризму можуть бути етнографічний, релігійно-пізнавальний, ностальгійний, агротуризм та ін.» [1, с. 86]. Таке означення логічно розкриває основну сутність етнічного туризму. Потребує лише конкретизації співвідношення релігійного та етнічного туризму, бо не всі ресурси релігійного туризму мають чітко виражений етнічний характер. Так, якщо сакральні об'єкти іудаїзму можна однозначно ототожнювати з єврейським етносом і використовувати в етнічному туризмі, то, скажімо, сакральні об'єкти католицької церкви вже не можна чітко ідентифікувати.

Так само потребує певної конкретизація визначення мети поїздок в процесі реалізації етнотурів. В цьому контексті етнічний туризм часто неправомірно звужують до відвідувань туристами місць свого історичного проживання, тобто до ностальгійних мотивів, які справді є суттєвими, та аж ніяк не єдиними, адже здебільшого в організації етнічного туризму все ж вирішальними є пізнавальні мотиви. Іноді поняття етнічного й етнографічного туризму ототожнюють. Проте з огляду на семантику лексем «етнічний» та «етнографічний», зазначимо, що ці поняття є взаємопов'язані, однак їх все ж треба розрізняти, розглядаючи етнічний туризм як ширше поняття, яке стосується використання в туристичній діяльності культурних ресурсів різних народів (наприклад, у Львівській області традицій і етнічних українців, і етнічних поляків, і етнічних німців, і євреїв), а етнографічний туризм – як надання туристичних послуг на засадах залучення пам'яток традиційної культури і побуту етнографічних груп якогось одного народу (наприклад, таких карпатських етнографічних груп українського народу, як бойки, гуцули, лемки). Отже, етнографічний туризм є складовою етнічного туризму, який проте не вичерпується етнографічними аспектами, а може ґрунтуватися і на порівняльному пізнанні різних модерних національних культур.

З огляду на мету та структуру етнічного туризму для обґрунтування його перспектив та можливостей розвитку в певному регіоні важливо провести етногеографічне та етнографічне районування з виділенням в межах районів основних етнокультурних та етнографічних пам'яток, які можуть мати туристично-атрактивне значення.

Література:

1. Голод А. П., Мисяк О. М. Етнічний туризм в Карпатському регіоні: структурні особливості та проблеми розвитку // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Економічні науки. - 2015. Вип. 15(1). С. 85-87.
2. Дутчак О. Теоретико-методологічні проблеми українського етнотуризму: історіографія // Вісник Прикарпатського університету. Історія. - 2013. - Вип. 23-24. - С. 318-322.